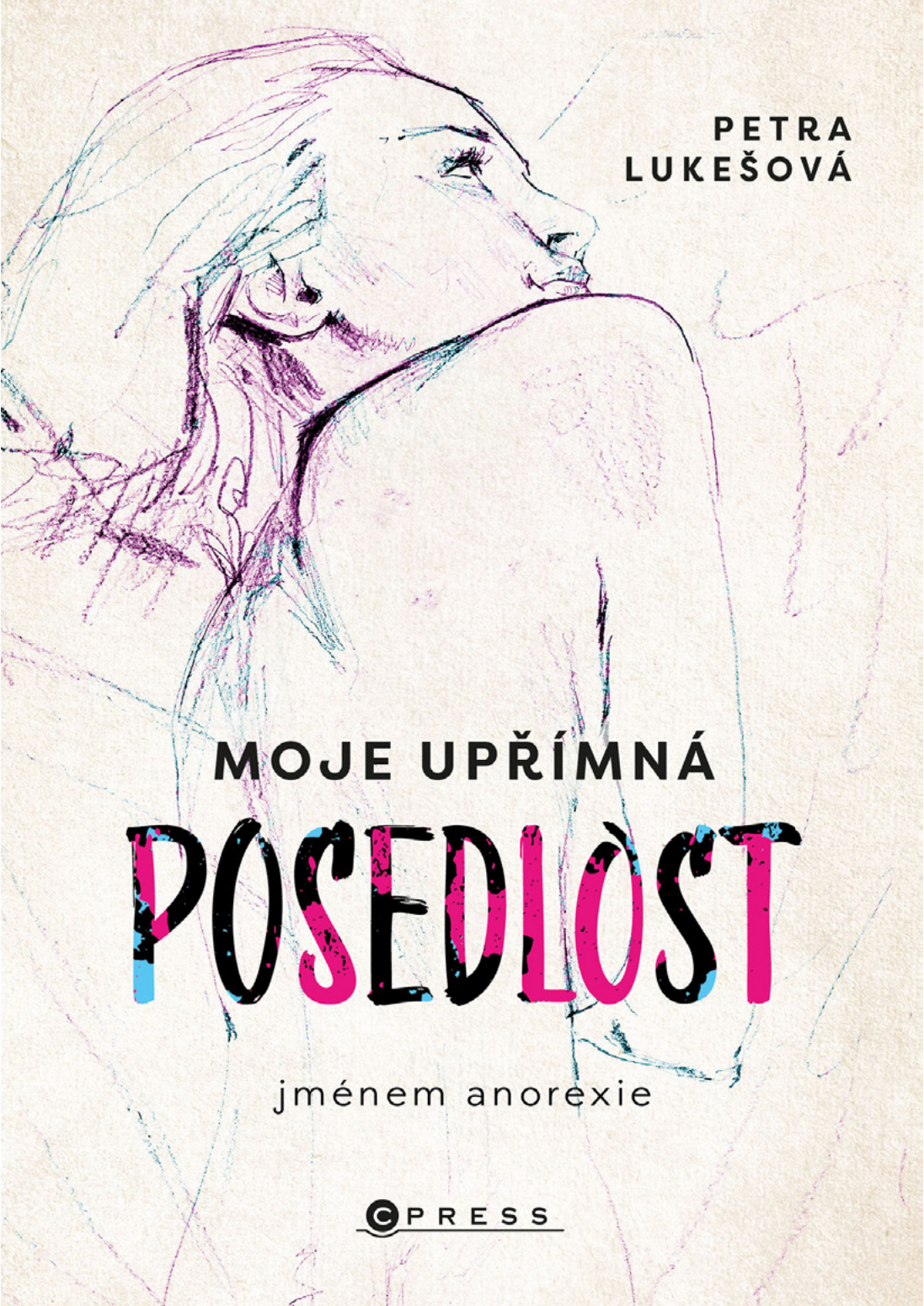

PETRA
LUKEŠOVÁ

MOJE UPŘÍMNÁ
POSEDLOST

jménem anorexie

 PRESS

Moje upřímná posedlost jménem anorexie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Lukešová

Moje upřímná posedlost jménem anorexie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MOJE UPŘÍMNÁ
POSEDLOST
JMÉNEM ANOREXIE**

MOJE UPŘÍMNÁ
POSEDLOST

jménem anorexie

PETRA LUKEŠOVÁ

© Petra Lukešová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4641-5

ISBN e-knihy 978-80-264-4754-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4755-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4753-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

OBSAH

Začátky konce	9
1. část	
1. Tichý výkřik Anny	15
2. Mimo realitu	34
3. Jedna porce lásky	46
4. Rozpaky	63
5. Slastná bolest	73
2. část	
6. Svatyně lží	95
7. Ztráta rozumu	106
8. Loutka	110
9. Adam a Eva	127
10. Živá mrtvola	146
11. Jako z blbého filmu	151
12. Poplach	160
13. Sebe(láska)	166
14. Moje upřímná závislost	171
Doslov	177

ZAČÁTKY KONCE

Abyste pochopili, proč se patlám v nemoci, jako je anorexie, musím vás nechat lehce nahlédnout do mé minulosti na základní škole.

Vždycky jsem byla dobře živená. Doma jsem pokaždé dostávala nášup. A tak jsem se doslova vykrmila na krásných 71 kilo ve svých 10 letech. Když jsem přišla na preventivní prohlídku k boubelaté doktorce, moje máma dostala sprdáka za to, že ze svého dítěte dělá přezrané monstrum.

Dobře si pamatuju, jak jsem si večer – v den mých narozenin – po návštěvě této doktorky schovala pod peřinu želatinové bonbóny, a když celý dům upadl do hlubokého spánku, tak jsem si vychutnávala ovocné příchutě těchto bonbónků. Nebylo to nic výjimečného, takhle jsem se totiž stravovala běžně. Slovo zelenina pro mě bylo sprosté slovo. Ale když někdo zašustil papírkem od čokolády, hned jsem věděla, kam mám zamířit.

Za necelý rok jsem už ale začala šílet. Našla jsem si prvního kluka. Kluka na dálku. Volali jsme si každý den. Co chvíli jsme si posílali smsky, jak se těšíme na večerní volání. Když po dlouhých měsících došlo na náš první videohovor a on mi se zděšením oznámil, že jsem tlustá, začala jsem s tím doopravdy něco

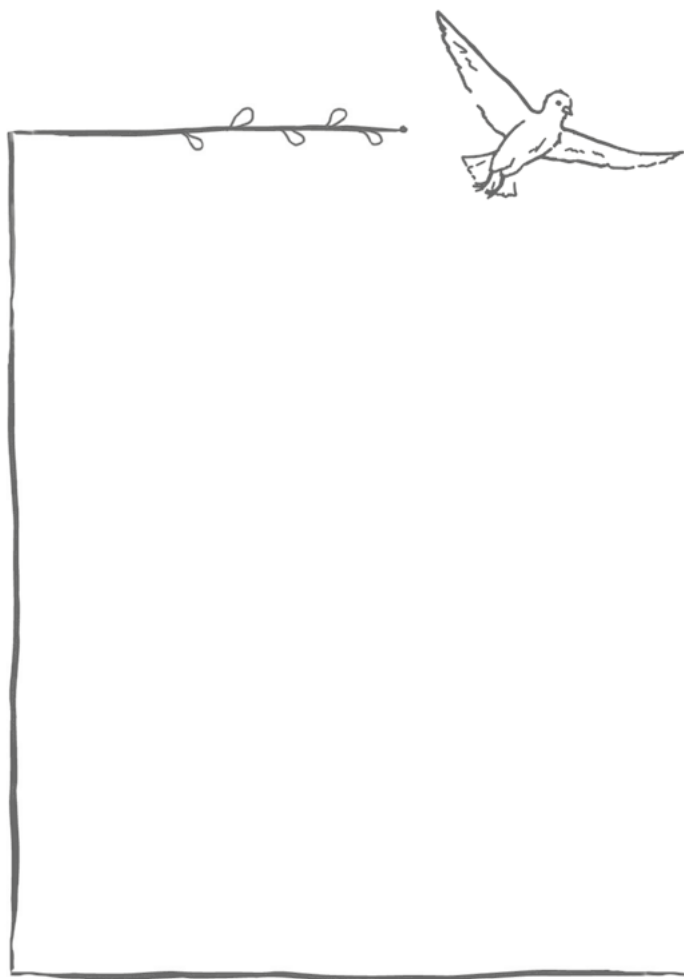
dělat. Už jsem nesnesla další posměšky od okolí, že jenom žeru a moje špeky jsou jako pneumatiky. Chtěla jsem žít a vypadat jako dospívající žena. A tak jsem začala hubnout.

Nejdřív nevinně. Ale tak to začíná u každého, kdo měl kdy anorexii. Dosáhla jsem optimální váhy a v jedenácti letech jsem měla kromě svého milovaného kluka na dálku, Romana, i svých zdravých padesát kilo. Jenže ne nadarmo jsem se narodila v květnu a moje znamení Býka vykazuje známky perfekcionismu. Stejně jako cvičení či striktní kalorie jsem si po mém definovala i pojem hubnutí a hubené tělo – jako přesně orámovanou věc, která jako jediná dokáže naplnit moje očekávání spojené se slovem „perfektní“.

Zanedlouho ukazovala ručička váhy už jen čtyřicet kilo a okolí mi začalo tleskat. Do podvědomí se mi začaly dostávat věty: „Konečně jsi hezká,“ nebo „Vidíš, že taky nemusíš jíst jenom tu čokoládu,“ a hlavně: „Když jsi zhubla, mám tě radši.“ Tahle věta mě doprovázela do mých devatenácti let. Vyřkla ji moje nejbližší osoba na světě. Můj Roman. Moje životní touha a dokonalá iluze o šťastném životě. A právě tehdy mi došlo, že úspěšná, milovaná a chtěná budu jenom tehdy, když budu hubnout. Takže jsem v tom pokračovala. Nejdříve na třicet pět kilo. Potom na třicet... a než mi to pořádně došlo, už... už na mě váha křičela svých dvacet devět kilogramů. Moje nejnižší váha, na kterou jsem se dostala ve svých čtrnácti letech.

*30 kilo i s postelí. V hlavě zmatek. Nenávist k jídlu
je silná. Přeju si zničit svoje tělo.*

1. ČÁST

KAPITOLA 1

TICHÝ VÝKŘIK ANNY

Ležím na posteli, hlava mi z ní visí dolů a mžikem oka zahlédnu pronikavý paprsek světla, který proletí místností. Zavřu zlověstně oči a potichu zabručím.

„Ještě není sedm,“ hučím na mámu.

Ta sáhne na řetízek žaluzií, zatáhne a den se rozprostře po celém pokoji. Od růžové stěny se odráží slunce. Zašimrá mě na nose.

„No tak,“ zabručím a na hlavu si připlácnu polštář. „Vstávám až v sedm!“ burácím a otočím se na bok. Ovane mě lehká vůně čerstvě rozkvetlé levandule. Máma skloní hlavu a dá mi pusu na čelo.

„Je půl osmé,“ dodá.

Prudce sebou škubnu a posadím se na posteli. Peřina letí na druhou stranu měkké matrace.

„Proč mi nezazvonil budík?“

Nervózně skopnu polštář na podlahu a rychle si svlékám bílé krajkové tílko. Odhodím kus látky na křeslo vedle postele a otevřu prostornou skříň.

„Není kam spěchat,“ uklidní mě máma. Sedá si na nafukovací míč vedle psacího stolu a pohupuje se na něm.

„V kolik tam máme být, mami?“ Mrkám na sportovní hodinky na ruce, které ukazují za deset minut osm.

„Do prdele!“ Nahněvaně kopnu do lampy vedle skříně a zběsile si svlékám i pyžamové kraťasy. „Chtěla jsem stihnout před psychoušem trénink.“ Sundávám z ramínka kratičké šaty hořčicové barvy a hodím je přes otevřené dveře skříně.

„Víš, že cvičit nemůžeš,“ pohrozí mi máma a upírá pohled na mé nahé tělo.

Kosti mi trčí do všech stran. Mám pouhých třicet kilo a to děsí i moji vlastní mámu. A to je co říct. S ní jen tak něco nezamává.

„Vypadáš jako...“ těžce polkne, zvedne se a přejde blíž k mé kostnaté hrudi.

„Jako z koncentráku? Jako bych týden nejedla?“ odfrknu našťvaně za ní. „Ne, počkej. Já nejedla už roky,“ ironicky se zasměju a navlékám si růžové kalhotky.

Máma semkne čelisti a zase je uvolní. Zhluboka se nadechne, ale otočí se k odchodu.

„Za půl hodiny vyrážíme,“ dodá tiše.

Otevřu šuplík se spodním prádlem a nahmatám podprsenku maličké velikosti. Mé drobné bradavky vypadají jako knoflíky na prsou velikosti nula. S ubývající váhou mi nezmizel jenom zadek a břicho, ale i prsa. Vypadám jako kluk s ostrými rysy v obličejí. Podprsenku mrsknu na druhou stranu pokoje a našťvaně si zapnu telefon. Nula zpráv. Nula zmeškaných hovorů.

„Víš, kam běž, Romane!“ zakřičím na černý display a praštím s ním o polštář ležící na chundelatém koberci.

Najednou mi zabručí žaludek hladu a samou nervozitou a agresí jdu do kolen. Už zase. Hlad mě ovládá.

V kalhotkách pomalu dojdu k zrcadlu a prohlížím si každý milimetr svého těla. Rozsvitím bodové světlo na stropě a všimnu si tak každého detailu a záhybu. Láskyplně se hladím po kostnaté dlani. Loket si přeježu ukazováčkem až na biceps, který uchopím mezi palec a ukazováček. Takže tady to je zatím v pořádku. S úlisným úsměvem sjedu po břicho pod pupík a chytnu slabou kůži s modřinou podél celého břicha. Jednolitá modrozelená modřina. Sáhnu na ni a přejíždím přes ni prstem. Potom si kleknu na kolena a vši silou zmáčknu to postižené místo. Bolestí vyju a přitom se dívám do stropu, do oslnivého umělého světla zářivky.

„Raz. Dva. Tři.“

Pomalu počítám nahlas a představuji si, že to břicho bude příště zase o něco hubenější.

„Dvacet osm.“

Pokračuju a slza mi stéká po tváři. Nesnáším tu bolest. O to víc nesnáším sebe samu, že si pořád tu modřinu zvětšuji a zbarvuji čím dál víc dotmava. Ale nejde jinak. Posedlost menším břichem a další viditelnou kostí na těle mě pohání natolik, že pro to obětuju všechno, co mám. A tak znovu přes uplakané oči mrkám na plošší břicho a urputně věřím tomu, že mi ten stisk dovolí urvat další kousek špeku.

Seběhnu do kuchyně, kde sedí máma v béžové blůze a ukusuje vánočku namazanou tlustou vrstvou másla. V duchu se otrepu a lituju ji, že nedokáže hladovět jako já. Je mi jí skutečně líto. Otevru lednici a dívám se do spodní police, která patří jenom mně. Přesné vymezení místa v kuchyni pro moje přístroje, talíře

i mé potraviny je součástí mého dokonale nedokonalého života. Jedině tak můžu zabránit tomu, že budu přijímat nechtěné kalorie. Co když lžička, ze které jedl táta zmrzlinu, na sobě bude mít pořád trochu zmrzliny? Co když se talíř špatně umyje a do mého zeleninového vývaru bez zeleniny se dostane jejich zahuštěná omáčka plná oleje, mouky a masa?

„Kolikrát jsem řekla tátovi, aby to tam nedával?“

Naštvaně chytnu balení uheráku a praštím s ním o zem. Moje zuřivost se nedá ovládat. Další z věcí, za kterou se nesnáším. Nemyslím mozkiem. Přemýšlím jen nad cvičením a nad kaloriemi. A tak pořád kopu kolem sebe. Je to euforie zlosti. Není divu, když každý den přijímám méně kalorií než batole. Jsem rozčilená na celý svět.

„Co děláš?“ Máma ke mně přiběhne a ze země zvedá balení salámu. „Seš normální?“ Rozohněná ve tváři položí alobal se šiškou uzeniny o polici výše. „Nic se ti nestane, když tam budeš mít přes noc něco jiného než bílej jogurt!“ Zakrouť hlavou a odchází si pro hrnek vlažné kávy.

„Až budu chtít přibrat, tak si do svého regálu položím sádlo, jo?“ vyndávám bílou activii a vší silou prásknu do dveří lednice.

„Taky je načase!“ křičí na mě máma, když hledám svoji čajovou lžičku.

Nedívám se na ni. Ale její pohled cítím na kostnatých zádech. Bodá mě do vystouplých lopatek. Moc dobře si uvědomuju, že tím svým hladověním nejvíce ubližuju jí. Vidí, jak jí pomalu umírám před očima. A já bych doopravdy raději umřela, než vědomě začala nabírat.

„Tady je,“ vyndá zlomeně dlouhou lžici z nádobí a kápne na ní dávku jaru. Opatrně myje kus příboru a podá mi ho do ledové ruky.

„Dík,“ zabručím podrážděně.

Sleduju mámu, jak si stáhne halenku a zastrkuje ji do džínů. Všímám si jejího těla. Jejích boků. Tiše pozoruju každý záhyb pod halenkou a dedukuju, jestli někdy budu mít pár kilo na břiše jako ona. Co když budu mít prsa?

„Nechtěla bys taky?“ bere do ruky vánočku, která leží nakrájená na dřevěném prkénku.

Povýšeně se zasměju. „Nechtěla, mami.“

Černá škodovka parkuje na ulici blízko náměstí. Máma si vyndá sluneční brýle z vlasů a nasadí si je na oči. Pobídne mě, abych vystoupila.

„Jdeme na to.“ Stiskne mi pevně ruku a já přikývnu. „Horší to být nemůže,“ dodá po chvíli.

Pokrčím rameny a uhladím si lem šatů, který se mi našel. Víc podrážděná než dnes ráno jsem už být ani nemohla. Hlad mi svírá žaludek a mně už zase začíná být na zvracení. Poslední dny jsou fakt peklo. Uvědomuju si, že už ten hlad ani váhu nemám pod kontrolou.

Moc dobře si taky uvědomuju, že jsem víc hubená než ostatní. Že moje nízká váha už není zdravá, ale když se na sebe podívám do zrcadla a vidím ty špeky a povislou kůži, tak se uklidním. Musím hubnout dál. To je moje jediná správná cesta.

Zastavím před budovou s oprýskanou fasádou. Zahrada za malou vilou se hemží pišticími dětmi ze školky. Rozklepanou rukou chytím kovanou kliku a zase ji pustím, nemám dostatek odvahy na to, abych dveře otevřela. Srdce mi buší při pohledu na velký nápis „psychiatrická ambulance“. Vydechnu a obrátím se k mámě pro pusu na dodání kuráže. Vlepi mi polibek na čelo a pohladí mě po culíku stáhnutém modrou gumičkou. To mě